

CONNEXIONS

Ell és un home de bon vestir, sempre llueix teles de primeríssima qualitat, sabates de marques extraordinàries que ningú no coneix, un rellotge de quatre quirats... No cal oblidar les bones corbates, mai corbatins, ja que li semblen ostentosos. Viu en un gran casalot de Pedralbes, la zona alta de la ciutat. Es podria dir que viu amb certa magnificència. Però tot i tenir una dona preciosa i una gran quantitat de servents a la seva disposició, la seva vida no és tan fàcil. El seu matrimoni ha estat i serà sempre una farsa, tot és per conveniència. No té amics, ja que és un home cobdiciós, estrany, egocentrista i amb un món intern d'allò més peculiar. Ella encara surt a la nit amb les amigues de l'institut, el qual va deixar quan tenia quinze anys.

En canvi, l'amiga de la seva dona és una xicona humil de classe mitjana baixa. Totes les tardes de la seva infantesa les va passar a casa de la seva veïna, que vivia tot just davant. També ajudava els seus pares a la peixateria que tenien al mercat del Poblenou. La vida modesta que ha dut no li ha provocat mai cap preocupació o frustració. Però ara, ha aparegut una persona especial, la persona per la qual s'ha obsessionat, el músic amb grenyes que veu cada matí al passadís de l'estació de Sants. Cada dia sorgeix una connexió única i perfecta entre les seves mirades, o això pensa.

Mentre l'amiga recrea un amor ideal fictici, el músic simplement busca una mica de solidaritat en la seva mirada. Necessita ajuda, necessita diners. Últimament havien fet fora molts treballadors de l'empresa on treballava, així doncs, la

mínima incorrecció equivalia a ser home mort. Per això, la seva jornada laboral es va acabar per complet el dia que va cometre un error de comptabilitat a la seva oficina. Ara, doncs, només es dedica a tocar la guitarreta enmig d'aquella massa humana, cercant una petita ajuda econòmica. Però poca gent es digna a fer aquest gest, tots ja tenen massa problemes, vides complicades, altres assumptes, van massa de bòlit per fer cas a un pidolaire. L'únic que s'atura i li dona cinc centímetres cada dia, i fins i tot manté una conversa amb el músic, és el seu antic professor d'economia de l'institut, és de les poques persones per les quals encara roman al subsòl de la ciutat.

El professor, simplement es limita a portar la mateixa rutina de dilluns a divendres (aixecar-se cada matí a les set, agafar el metro, xerrar amb el músic de l'estació de Sants, fer classes d'economia a adolescents insofribles, tornar cap a casa). No té res més a fer, està sol, no té ningú. De jove li agradava la solitud. Sempre que disposava d'un estona lliure pintava, dibuixava, llegia... Després de la mort de la seva mare tot va canviar, aquells moments en els quals estava a gust amb sí mateix, es van convertir en una tortura per al professor. I tot per culpa d'un milionari poca-solta que va atropellar la seva estimada mare, mentre creuava l'avinguda Diagonal a l'alçada de Pedralbes. L'home ni es va dignar a sortir del cotxe. "Tan debò tingui una vida execrable", pensa el professor cada dia.

Aina Prats, 4t A d'ESO